

Zdeňka Jelínková - scénář k rozhlasové reportáži

Zpracovaly: Tereza Kamenská, Nikola Stiborová a Katka Křížová ze Střední školy řemeslné a ZŠ, Soběslav

Vstup č.1:

Zdeňka Jelínková se narodila v roce 1932 v Soběslavi. Její maminka pracovala v Ladovce, výrobně šicích strojů a tatínek v dřevařských závodech.

Dětství prožila za 2: světové války. Čas trávil ráda venku s kamarády. Dělali aktivity, které dnešní děti už neznají a nedělají.

Pamětnice (2:32 - 2:56)

“Když bylo jaro, tak prostě byli Velikonoce, barvili se vajíčka, házeli jsme na loukách vajíčka. hráli jsme kuličky, to dneska tihle mladí neznají.”

Pamětnice (4:32 - 5:09)

“No a když byl podzim, tak zase draky jsme pouštěli, ale to jsme si museli udělat sami ty draky, to jsme dělali z těch špejlí a prostě tak jsme si to vyrobili a brambory se sbírali, tak jsme jako ta nať a to, to se prostě jsme si udělali takovou hromadu, zapálili a prostě se to dali do toho brambory a upeklo a byli jsme strašně rádi a moc nám to chutnalo. “

Vstup č. 2:

Vánoce se v té době prožívali jinak, nešlo o dárky, ale o společné chvíle které byly cennější.

Pamětnice (5:15 - 5:48)

“Přišel listopad, napadl sníh a vydržel až do února, to nebyly Vánoce aby prostě nebyl sníh. No a už jsme jako se těšili, tak jsme malovali všelijaký stromečky, pod tím dárky, pak jsme dělali řetězy na stromeček z těch barevných papírků, prostě protože nic vlastně nebylo, protože vlastně my, když jsme byli jako děti, tak jsme to prožívali za války. “

Vstup č. 3:

S manželem prožili krásných, společných 61 let života. Ráda vzpomíná na jejich seznámení.

Pamětnice (12:14 - 12:36)

“Druhej den jsme šli už jako na to rande jak se říká a šli jsme na takový rande, že jsme šli Vestce, Mokrá, Nedvědice a Svákovem domů. A ještě jsme si vykali. Jemu bylo 18 mně bylo 16 a vykali jsme si. “

Vstup č. 4:

Zdeňku Jelínkovou velice bavila móda. Měla výhodu, že si oblečení dokázala poupravit sama.

Pamětnice (18:04 - 18:52)

“ U mě byla móda podle toho jak prostě jsme mohli, protože jak jsme to tady předělávali všechno, tak taky na všechno nebylo a i dokonce jako manžel měl ve Vídni sestřenici a bratrance a oni sem jezdili, oni sem mohli snáž než my tam, ale taky jsme tam byli a prostě poslali mi dva takový veliký kufry prostě věci a takovejch věcí hezkejch ale mně to tak všechno nebylo, tak já po nocích, když jsem mohla, tak jsem si to právě protože do té školy jsem chodila, tak jsem si to tak jako trochu předělávala a líbilo se mi to, protože to nikdo neměl. “

Vstup č. 5:

A co vzkazuje dnešní generaci?

Pamětnice (21:29 - 21:48)

“Možná, že by potřebovali opravdu zažít nějaký čas toho života, co jsme měli my a víc by si všeho vážili a byli by vstřícnější, vlídnější a i možná šťastnější. “